

'Na twaalf jaar zwijgplicht en strikt regime is het heerlijk om zelf te bepalen hoe mijn dag eruitziet', zegt Miek.

Twaalf jaar lang leefde Miek Pot (48) in een uiterst streng kartuizerklooster in de Ardennen. Zes dagen op zeven leefde ze daar in absolute stilte. Vandaag heeft de auteur en spirituele coach haar zwijgplicht doorbroken en ligt het kluienaarsbestaan achter haar. 'Mijn contacten met koningin Fabiola hebben me wakker geschud', zegt ze.

Ze was een typische student, een fuifbeest en een levensgenieter. Tot ze herexamens had en besliste om even naar een klooster te verkassen om zich daar optimaal op haar studie te concentreren. Het werd een week die haar hele leven zou veranderen.

De Nederlandse Miek Pot raakte zo onder de indruk van de stilte die er tussen de kloostermuren heerste, dat ze besloot om haar toekomst over een heel andere boeg te gooien. Ze pikte haar studentenleven wel weer op, maar in de vakantie trok ze naar een klooster in Griekenland, ging ze mediteren in boeddhistische tempels, bezocht ze hindoes in Benares en trok ze naar Calcutta, waar ze samen met moeder Teresa lepralijders verzorgde. Pas na vijf jaar zoeken vond ze echter haar ware lotsbestemming in een kartuizerklooster in Marchelles-Dames, een bijzonder strenge religieuze orde waar een strikte zwijgplicht geldt. Op haar 27ste koos ze voor een leven in volstrekte eenzaamheid en stilte.

HIPPE KLEREN

Inmiddels is het acht jaar geleden dat Miek, die nu in Brugge woont, het klooster verliet. De habijt heeft plaats gemaakt voor hippe kleren en opvallende juwelen en als ze merkt welke locatie haar uitgever heeft gekozen voor ons gesprek - een prachtig kerkje in Mechelen - gruwte ze. 'Met dit kader heb ik helemaal niks meer. Zo donker en de

primerend. Je wordt daar toch echt niet vrolijk van, hé.' Slechts één ding heeft ze overgehouden aan haar verblijf bij de kartuizers: haar liefde voor de stilte. Daarover gaat ook haar tweede boek, niet toevallig 'De grote stilte' getiteld. **Heb je na twaalf jaar zwijgplicht geen afschuwelijke hekel gekregen aan stilte?** Nee, helemaal niet. Naar het klooster heb ik geen heimwee meer, wél naar de stilte. In deze maatschappij zijn te veel mensen, te veel activiteiten, te veel prikkels.

Niemand laat de stilte nog toe in zijn leven. Mensen zijn zo vervreemd van zichzelf dat ze daardoor allerlei aandoeningen krijgen. Denk maar aan ADHD, het vermoeidheidssyndroom, burn-out, depressies... Stilte is levensnoodzakelijk. Als er één ding is dat ik in het klooster heb geleerd, is het dat wel. **Hoe zag jouw leven in het klooster eruit?** We hadden allemaal ons eigen huisje, een houten kluis, waarin alleen een bed, een lavabo en een eet- en studeertafel stonden. Elke

dag stond ik om drie uur op. Dan mediteerden we zo'n vier uur en daarna was er de ochtenddienst. Om negen uur werd er wat fruit voor de deur van onze kluis gezet. De rest van de ochtend deden we aan zelfstudie. Rond elf uur kregen we de eerste maaltijd van de dag: gestoomde vis, groenten en granen. Na de lunch schilderden we aardewerk. Aan het eind van de middag kregen we een tweede maaltijd. 's Avonds vierden we samen de mis in de kapel. Daarna was je weer alleen. Zo ging het elke dag...

Je zag elkaar niet. Ook met onze coach hadden we geen vriendschap. Dat was een leerling-meesterrelatie. Maar toch ga ik de nonnen nog altijd één keer per jaar opzoeken. Die band blijft wel. **Mocht je contact hebben met je vrienden en familie?** Met vrienden niet, wel met mijn ouders. Ik mocht hen één keer in de drie maanden schrijven en ze kwamen twee keer per jaar op bezoek. Dat waren heel onnatuurlijke bezoeken. Dan zat je opeens twee dagen met elkaar in een spreekkamer en dat kwam heel

weer met een kater als ze er dan eindelijk waren. **Wat vonden je ouders eigenlijk van jouw beslissing?** Mijn moeder kon het allemaal wel begrijpen. Als ze me in mijn habijt zag, zei ze altijd: 'Je bent net een pláátje!' (lacht) Maar mijn vader had me liever in de politiek gezien. Hij vond dat ik met mijn communicatieve vaardigheden in het parlement had moeten zitten, maar als ik zie hoe het daar toegaat, dan weet ik wel zeker dat ik daar nooit gelukkig had kunnen worden. **Mis je het klooster niet?**

Hoe strikt was de zwijgplicht? Zes dagen in de week mochten we met niemand spreken. Eén keer in de week had ik contact met mijn *starets*, een soort persoonlijke coach. Dat gesprek ging dan over mijn gedachten, mijn gebed, mijn meditatie. Onder elkaar spraken we niet. Op zondag hadden we wel een gemeenschappelijke wandeling en dan mochten we een uur of twee praten, maar nooit over persoonlijke dingen. Dat waren altijd heel ongemakkelijke gesprekken, want ik had dan de hele week zitten nadenken over wat ik in dat ene uurtje zou zeggen. Als het dan zover was, wist ik het gewoon niet meer. (lacht) **Hoe regelde jij dan de praktische zaken?** Met briefjes die we in elkaars postvak staken. Als je het bijvoorbeeld koud had en je had extra dekens nodig, schreef je een briefje naar de zuster van de wasserij. Twee dagen later vond je dan de dekens aan je deur. **Kan je in zulke omstandigheden vriendschap met elkaar sluiten?** Nee, dat was onmogelijk want we zaten allemaal in onze eigen cel.

Miek als kloosterlinge. 'Elke non woonde in een houten 'cel'. Het enige wat we hadden, was een bed, een lavabo en een tafel.'

geforceerd over. Bovendien leefden zij in een heel andere wereld dan ik. De eerste uren wisselden we nieuwtjes uit over de familie, maar de tweede dag waren we uitgepraat. Aan de ene kant keek ik altijd enorm naar hun bezoeken uit - ik telde de dagen en de nachten af tot het zover was - maar aan de andere kant zat ik ook elke keer

Nee. Het kader was te strak. De hele tijd ging het belletje. Van de vroege ochtend tot de late avond werden we beziggehouden. *Ding, ding, ding*: eten. *Ding, ding, ding*: studie. *Ding, ding, ding*: meditatie. Dat begon me enorm tegen te steken. Ik heb ruimte nodig. Ik vind het heerlijk dat ik nu zelf kan bepalen hoe mijn dag eruitziet. **Had je moeite met die discipline?** Op zich was dat natuurlijk heel

Is het daarom dat je uiteindelijk uit het klooster bent gestapt? Omdat je volleerd was? Ja. Toen ik in het klooster ging, was ik op zoek naar mijn diepste zelf en dat heb ik ook gevonden. Op een bepaald moment werd ik uit het klooster weggehaald om mee te werken aan de oprichting van het klooster in Ogrimbe (*het omstreden klooster dat werd gebouwd op een stuk grond van koning Boudewijn. De vrome vorst*

'Vriendschap sluiten met de andere nonnen was onmogelijk. We zaten allemaal in onze eigen cel en mochten niet met elkaar praten'

goed, want discipline is iets wat in de huidige maatschappij niet meer bestaat. Ik heb heel mooie, essentiële dingen geleerd in het klooster. Maar eens je ze geleerd hebt, is het afgelopen. Het is net alsof je op krukken loopt: als je benen weer genezen zijn en je weer alleen verder kan, gooi je die krukken ook weg, hé.

was zeer nauw betrokken bij de bouw ervan, nvdr). Ik praatte met aannemers, met de koninklijke familie en ik ging zelfs eens op de koffie bij koningin Fabiola (*daarover vertelde Miek al eerder in Dag Allemaal, nvdr*). Dat heeft me wakker geschud. Ik realiseerde me dat het klooster een obstakel werd om nog verder te groeien. Ik moest terug naar het 'gewone leven', onder de mensen komen. Maar dat was geen gemakkelijke beslissing. Ik heb er twee jaar over gedaan. **Wat was de grootste aanpassing toen je weer in de echte wereld terecht kwam?**

Met haar broer en ouders. 'Als moeder me in mijn habijt zag, zei ze altijd: 'Je bent net een pláátje!'

Al die prikkels! Je gaat naar de winkel en er staan twintig soorten pasta. In het klooster waren al die stoorzenders uitgeschakeld. Twintig jaar geleden bestond er ook geen gsm, geen internet, geen iPod. Dat heb ik allemaal moeten leren. Ik kon zelfs geen geld uit de muur halen. 's Avonds had ik zo'n hoofd. Ik dacht dat ik van een andere planeet kwam. (lacht) **Was het financieel ook niet plots een stuk moeilijker?** Zeker wel. Er zijn best wel periodes geweest dat ik zwarte sneeuw zag. Toen ik in het klooster zat, moest ik me immers nooit zorgen maken om geld. Wij werkten voor het klooster en het klooster voorzorg in ons onderhoud. We leefden ook heel sober. Ik heb twaalf jaar lang dezelfde habijt gedragen. Maar toen ik eruit stapte, moest ik in mijn eigen levensonderhoud voorzien. Drie weken later stond ik al voor de klas. Nu geef ik spirituele coaching, een baan die me niet alleen genoeg geld oplevert om van te leven, maar waar ik ook veel voldoening uthaal. **Heb je niet het gevoel dat je de mooiste jaren van je leven aan het klooster hebt vergooid?** Nee, eigenlijk niet. Ik heb ook nooit kinderen willen hebben. Dat heb ik dus al niet gemist. En om nog een relatie te beginnen, ben je nooit te oud. **Ben je intussen niet meer celibatair?** Nee, en dat ben ik ook nooit van plan geweest. Maar het heeft wel even geduurd voor ik weer gewend was aan de omgang met mannen. Op dit moment ben ik alleen en dat is prima. Maar ik sluit niet uit dat ik nog iemand tegenkom die een belangrijke plaats zal innemen in mijn leven. Ik denk niet dat ik nog trouw - daar zie ik het nut niet meer van in - maar ik sta zeker open voor een intieme relatie.

Heb je nog bepaalde gewoontes overgehouden uit je kluienaarsbestaan? Een zekere regelmaat. Als student had ik een heel chaotisch leven: de ene dag lijnde ik en at ik alleen maar yoghurt, de volgende dag waren het alleen maar sigaretten en alcohol. Ik had heel rare eet- en drinkgewoontes. (lacht) Nu eet ik twee of drie keer per dag en ik neem nooit tussendoortjes. Ik voel me heel goed bij die regelmaat. Alleen als ik het druk heb, grijp ik wel eens naar koekjes en chocolade. Maar dan merk ik meteen dat ik innerlijk uit balans geraak.

'Met alle respect voor wat allerhande hulporganisaties doen, maar dat zijn toch maar druppels op een hete plaat. Het blijft een bodemloze put'

'Ik kon niet verder groeien in het klooster. Ik moest terug naar het 'gewone leven', aldus Miek.

Leid je nog altijd een ascetisch leven? Ik kan wel genieten van lekkere dingen, hoor. Ik rook alleen niet meer, terwijl ik vroeger toch wel een pakje per dag rookte. En ik kan niet meer tegen alcohol. Na twaalf jaar ontwenning word ik al onwel als ik nog maar één glas drink. Maar ik mis het niet. Ik word al vrolijk van een Spa'tje. (lacht) **Je droomt ervan om een klooster voor jongeren op te richten. Denk je dat daar echt nood aan is?** Ja, want je ziet steeds meer jonge mensen die er niet meer in slagen om nog mee te draaien in het systeem. Dan is het belangrijk als ze even een time-out kunnen nemen. In de stilte, zonder hun gsm en iPod, zouden ze eens goed kunnen nadenken over wat ze met hun leven willen doen. Pas dan kunnen ze écht bewuste keuzes maken.

Voor je in het klooster terecht kwam, heb je nog met moeder Teresa in Calcutta gewerkt. Was dat niet veel zinvoller dan je twaalf jaar lang verstoppen in een klooster? Nee, dat vind ik niet. Met alle respect voor wat allerhande hulporganisaties doen, maar dat zijn toch maar druppels op een hete plaat. Je kan geven en geven, maar het blijft een bodemloze put. Als je de wereld wilt veranderen, moet je eerst de mentaliteit van de mensen veranderen en dat is een werk van binnenuit. En dát is mijn weg.

INGE STIERS
 'De grote stilte', Miek Pot, Standaard Uitgeverij, € 14,90.